

„Они су за Мила идеални:

може да их бије,

а да их нико не жали.“

Народна

У Америци, кажу, за нарочито истакнуте а малерозне мислиоце установљена је специјална награда, под називом „Глупак године“. Једну је, на пример, заслужио човек који је на адресу Пентагона послао писмо-бомбу, како би изразио свој очигледно негативан став према америчкој спољној политици. На полеђини писма, као сваки уредан грађанин, навео је и своју тачну адресу. Неколико дана касније поштар му на вратима предаје неуручену пошљку, и наш јунак спокојно отвара коверат...

Не било примењено, слична ствар се ових дана дешава у Црној Гори. Не иде баш све као што је планирано. Ево, рецимо, какав је малер стигао интелектуално друштанце бораца за суверену Црну Гору, окупљено око *Вијести* и *Монитора*: вратила им се пошљка! Мало-мало, па неко добије батине. Црногорска и шира јавност истог тренутка бивају алармиране: у Ђукановићевој приватној држави на делу је окрутно нарушавање основних грађанских слобода и принципа демократије. Чудовиште које су брижљиво неговали прошетало је мало по комшилуку и сад га ево на њиховим вратима. Куц, куц!

Па добро, да видимо шта то у Ђукановићевој концепцији највише нервира ове малерозне мислиоце. Чиме су одједном разочарани? Организовани криминал у спрези са врхом власти? Регионална мафија? Пљачка и корупција? Ма немојте ми казати! Кад сте и којим путем, каквом специјалном истрагом дошли до тих сензационалних открића? Док је исти тај Ђукановић припремао референдум о црногорској независности, слободоумно друштанце окупљено око *Вијести* и *Монитора* одлично је знало каквим моралним и демократским капацитетом њихов фаворит располаже. Све особине и вештине дотичног

господина биле су им познате, и све су имале да буду употребљене за успех судбоносног гласања, на добро независне Црне Горе и још независнијих Црногораца. Читаву операцију, наравно, правној држави и грађанским слободама заклето интелектуално друштво пратило је са нескривеним уживањем, аплаудирајући ефектним потезима. Одузимање бирачког права и фалсификовање списка – супер! Уцењивање и застрашивање – него шта! Медијска тортура – обавезно, појачај! Крађа гласова – колико год нам буде требало! То су, међутим, била нека друга времена, далеке 2006. године, са другим критеријумима и циљевима. Победили су заједно, са колико оно беше процената разлике? Нећете ваљда сад због неких ситних неправилности и вечно незадовољних Срба доводити у питање историјску вољу народа? И какве то везе има са пребијањем искрених суверениста?

Ево какве. Тачно је да је Црна Гора самостална и међународно призната држава, али је исто тако тачно да њена власт десетак година над Србима спроводи тешко насиље. Зашто мора да се каже оно прво, а мора да се не каже оно друго? Зато што истовремено саопштавање ових чињенице разоткрива њихову узрочно-последичну везу. Да није можда Црна Гора на референдуму постала независна баш зато што су права Срба брутално погажена? Ко се позива на оно прво, а прећуткује оно друго, тај је директни функционер етноцида. Пошто ти функционери одлично знају каквим су преварама и захваљујући каквом стицају међународних околности успели да се провуку кроз иглене референдумске уши, онда наравно знају и колико је њихова независност условна – тј. лажна, мада је сад тај термин страшно заузет. Управо због те изворне преваре и несигурности коју она подразумева у Црној Гори траје процес вулгарног националистичког инжињеринга, у његовој уцбеничкој форми, под фирмом грађанске једнакости, како би се блокирала хомогенизација српског народа, а Срби претворили у етно-раритет, са једноставном рачуницом: док се Срби и Србија не опамете, док не смисле и активирају неки конкретан модел одбране националних интереса, притисак државног апарата учиниће своје и разлике ће бити неутралисане. Имаћемо заједничку Црну Гору и сви ћемо бити узорни Црногорци! Све је то био заједнички план, и посао је баш добро кренуо, а шта је ово сад, изненада? Уместо ловорика – пуцњи, шамари и бејзбол палице! Шипке на расклапање!

Кажу да понекад велике групе људи, па и читави народи, ношени тешким историјским околностима, привремено изгубе разум и претворе се у хистеричне заједнице чији циљеви немају никакве везе са правдом, моралом и истином. Тада им се може десити да падну под власт човека чија каријера почива на низу очигледних превара и чија је историјска мисија недвосмислено вулгарна. За једног мајстора наркополитике већ је речено: пошто је био у стању да у себи обједини подлости за којима чезну најразличитије групе људи, деловао је привлачно на скоро све стране. Звучи веома уверљиво, па ипак – не! Не могу да слушам њихову кукњаву: они су мафијашку компоненту потпуно свесно урачунали у дугогодишњу подршку Ђукановићевом пројекту, на њој засновали своје каријере и успехе, а сад су тобож изненађени кад их властита политички став пресретне

Куц–куц

Пише: Желидраг Никчевић
четвртак, 24 децембар 2009 00:04

у мраку, наоружан и лоше маскиран.